

El pis de la mare.
Pau Miró es refugia en un pis antic familiar a 'Un tret al cap'. L'actriu Imma Colomer és la germana de l'experiodista que contempla l'engany
SALA BECKETT

Superdones

En aquestes quatre obres les dones juguen un paper clau a l'escena. Són majoria descarada d'actrius si se sumessin les quatre produccions (18 a 3) i les mirades des de direcció són molt femenines. Es pot parlar des de la casualitat quotidiana de les de T de Teatre (amb un rerefons fantasiós, fins i tot); es pot incidir en la denúncia més evident com proposen *Les Impuxibles*, actuant, ballant i tocant el piano en directe; es pot patir per un *thriller* de mitges veritats i joc contagiosament violent; o bé es pot deixar perdre en una conversa que canvia de to i densitat, amb una gata Muriel absent que marca el to de cada escena. Totes són superdones, amb potència però també una humanitat de mil colors. Són només algunes de les propostes del Grec Ciutat que s'han desplegat aquesta primera meitat del Grec.

'E.V.A.'

Les T de Teatre celebren 25 anys. Des de fa més de 10 que s'intenten apartar de la fórmula que tant èxit els donava. Però que ja no les interessava artísticament Aquest *E.V.A.* és un joc evident que elles eliminen el seu fons d'armari. Julio Manrique ha bastit amb Cristina Genebat i Marc Artigau un artefacte teatral per mòduls. Si els personatges pateixen en anar descobrint la seva buidor i adonar-se de les conseqüències de la seva crueltat, el públic es pot enriolar momentàniament per passatges

E.V.A.

T de Teatre

Direcció: Julio Manrique
Lloc i dia: Divendres, 30 de juny (fins al 30 de juliol) al Teatre Romea

PARAULES ENCADENADES

Jordi Galceran

Direcció: Sergi Belbel
Lloc i dia: Dimarts, 4 de juliol (fins al 6 d'agost) a la Villarroel

AÜC

Les Impuxibles i Carla Rovira

Direcció: Carla Rovira
Lloc i dia: Divendres 7 de juliol (fins al 23) a La Seca.

UN TRET AL CAP

Pau Miró

Direcció: Pau Miró
Lloc i dia: Diumenge 9 de juliol (fins al 30) a la Sala Beckett

d'humor negre. És una obra molt coral. T de Teatre prova de posar-se reptes canviant d'autor i director però procura mantenir estable l'equip d'actors. Lluny de repetir els rols característics, Manrique les ha tensades en colors nous. Tot succeeix en un espai escènic que es desplega i que sorpren l'audiència. Es mereix gira.

'Paraules encadenades'

Mima Riera i David Bagés repesquen el *thriller* de Jordi Galceran imprimint un to cínic. El joc del llenguatge és, en realitat, un dels molts que practiquen aquesta parella de personatges en una situació límit, que es tensa i es destensa i que trasllada l'espectador d'una divertida comèdia a una truculenta escena de sadisme. La intri-

ga és l'element principal. Són uns personatges arquetípics dels films de terror que, al final, acaben sent molt més humans.

'AÜC'

Aiuc és una peça d'indubtable militància sobre l'abús sexual, imprescindible avui en dia. Cal viure la vulnerabilitat i la sensació de tenir una culpa per haver estat violada. *Les Impuxibles* s'han aliat amb l'actriu i directora Carla Rovira, dues firmes que es rebel·len contra el que és injust davant l'atonia tediosa general. El problema d'aquesta peça és que no juga amb l'ambigüitat. Tot és tan clar que no hi ha lloc per a més identificació que amb les víctimes. I, com a teatre social que vol ser, cal veure a escena tots els tipus de personatges perquè cada espectador vegi els graus de complicitat en una agressió. L'obra podria haver sumat també un element d'incertesa molt més revelador. És bo descobrir la fragilitat d'una persona que ha patit abusos anteriorment, dins d'un túnel a la nit. Però molt més adonar-se que la simple presència de l'altre dins d'aquest túnel és el que la víctima percebrà com a amenaça.

'Un tret al cap'

Pau Miró fa un pas més cap a la maduresa. Després de *Victòria* (TNC, 2016), en què feia un retrat de les pors durant el franquisme, ara s'atreveix a qüestionar el món de la comunicació. Ho fa amb un fil de fantasia que dona aire al drama però amb unes bases teòriques sobre la comunicació que es revelen poc assentades. Repeteix amb una Emma Vilarasau ben continguda, una intrigant Mar Ulldemolins i el paper d'Imma Colomer, el personatge més aire de tots, el més generós i el que, al final, reconcilia el públic. *